

De Tao van het Eeuwige Nu

In de oude wereld geloofden mensen
dat hun leven zich afspeelde
in gisteren en morgen.

Dus dachten zij voortdurend:
aan wat geweest was,
aan wat had kunnen zijn,
aan wat misschien zou komen,
en aan wat zij nog moesten bereiken.

Maar terwijl zij bezig waren
met verleden en toekomst,
gleed het leven zelf ongemerkt voorbij.
Toen vroeg een leerling aan de meester:
"Waarom vinden mensen zo moeilijk vrede?"

De meester nam hem mee
naar een weiland in de ochtend.
Daar graasden paarden rustig in de zon.
Geen enkel paard leek bezig met gisteren.
Geen enkel paard leek zich zorgen te maken over morgen.
"Wat doen zij?" vroeg de meester.

"Ze zijn gewoon hier," antwoordde de leerling.
De meester glimlachte zacht.
"Precies."

De leerling werd stil.
Daarna liepen zij door een grote stad.
De leerling zag mensen:
piekeren over de toekomst,
rouwen om het verleden,
en voortdurend leven
alsof het huidige moment slechts een doorgang was
naar iets anders.

Iedereen was ergens anders.
Bijna niemand was werkelijk aanwezig.
"Waarom doen mensen dit?" vroeg hij.
De meester keek naar een man
die haastig langs een bloeiende tuin liep.
"Omdat het ego leeft van tijd."

De wind streek zacht door de straat.
"Het vertelt verhalen over gisteren..."
Hij keek naar de haastige man.
"...en projecteert angsten en verlangens op morgen."
De leerling dacht lang na.

"Maar meester... bestaat het verleden dan niet?"
De meester glimlachte zacht.
"Als herinnering."
"En de toekomst?"
"Als mogelijkheid."

De leerling keek verbaasd.
"Maar waar speelt het leven zich dan af?"
De meester bleef stil.
Daarna wees hij naar de adem van de leerling.
"Waar adem je?"
"Nu."
Hij wees naar de zon op hun gezicht.
"Waar voel je warmte?"
"Nu."
Hij wees naar het geluid van de vogels.
"Waar hoor je dat?"
"Nu."
De leerling werd stil.
Voor het eerst voelde hij
hoe alles wat werkelijk ervaren werd
altijd in hetzelfde moment plaatsvond.
De stad leek plotseling rustiger.
Toen sprak de meester:
"De mens zoekt geluk in de toekomst
en draagt verdriet uit het verleden."
Hij keek naar de open hemel boven hen.
"Maar het leven zelf
heeft nooit iets anders gekend dan Nu."
De wind bewoog zacht door de bomen.
"Wanneer een mens volledig aanwezig wordt..."
De meester glimlachte zacht.
"...verdwijnt veel van zijn angst,
veel van zijn spijt
en veel van zijn innerlijke strijd."
De leerling keek naar de wereld om zich heen.
Niets was veranderd.
En toch leek alles anders.
De kleuren waren helderder.
De geluiden levendiger.
De stilte dieper.
En voor het eerst begreep hij:
dat het Nu geen klein moment is
tussen verleden en toekomst.
Het Nu is de enige plaats
waar het leven ooit werkelijk verschijnt.

De geest reist naar gisteren.
De geest reist naar morgen.
Maar het leven wacht geduldig.
Altijd op dezelfde plaats.
Hier.
Nu. ✨❤🌿

